

פניני הצדיקים

לעדכונים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: 054-8410475 | HB0548410475@gmail.com

24

ללא פרסומות.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

מיטב השידורים
מגדולי הרבנים

www.radio2000.co.il | באפליקציה | 03-3782000 | האזינו לשידור החי

במייל: 054-8410475, דוא"ל: HB0548410475@gmail.com

אם ראשונים כמלאכים – האדמו"ר הרב יעקב לייזר זצ"ל

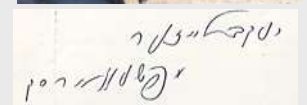
הגאון הרב יעקב לייזר זצ"ל - נולד ב-ו' בטבת ה'תרס"ז (1906) בעיירה רויג שבמערב גליציה (כיום בפולין). לאחר שהגיע למצוות נסע ללמוד בישיבה בדוקלה. בהמשך למד אצל הרה"ק ר' אלחנן חנה הברשטאם מקאלישיץ הי"ד, שאותו החשיב לרבו המובהק. בשנת ה'תרצ"ז (1930) התארס, וכעבור כחמש שנים התחתן. בשנת ה'תרצ"א (1931) לאחר אירוסיו, התמנה לרב ביאשליסק שבמערב גליציה, שם כיהן עד שנת ה'תרצ"ו (1936) מעט לאחר נישואיו. במלחמת העולם השנייה הוגלה לסיביר יחד עם חמיו. שם למד עם תלמידיו מסכתות שלמות בש"ס וחלקים נרחבים מהשולחן ערוך, וכל זאת ללא ספרים. כששב לפולין לאחר המלחמה, גילה כי בני משפחת בית אביו נספו בשואה הי"ד. תחילה התגורר בברסלוי, שם פסק הלכות לניצולי השואה ועסק גם בענייני עגונות. לאחר כחצי שנה עבר לקרקוב, שבה שהה חמיו. בשנת ה'תש"ט (1949) עבר עם חמיו לפרז'ה, ובשנת ה'תשי"ז (1957) עברו לאנטוורפן שבבלגיה.

לאחר פטירת חמיו ביום הכיפורים ה'תשל"ז (1976) התמנה לממלא מקומו כאדמו"ר השני מפשעווארסק. נודע בענוותנותו המופלאה ונהג להסתיר את גדלותו. היה גאון עצום בכל מכמני התורה, בש"ס ובפוסקים, בספרי חסידות ויראה. אהב כל יהודי באשר הוא, ורבים פנו אליו ונושעו מברכותיו למעלה מדרך הטבע. בשבע השנים האחרונות לחייו נחלש רבינו מאוד, אולם גם בתקופה קשה זו, כשהיה אפוף ייסורים ומכאובים, המשיך בעבודת הקודש וקיבל את הקהל בחדרו המיוחד. רבים נושעו מברכותיו גם בתקופה זו. בתקופה האחרונה לחייו הרבה לדבר על הרה"ק ר' צבי הירש מרימנוב זיע"א, ולמרבה הפלא הסתלקותו הייתה שלושה ימים לפני יום הילולתו. ביום כ"ז במרחשוון ה'תשנ"ט (1998) נפטר באנטוורפן שבבלגיה. חי כ-92 שנים. מנוחתו כבוד בפוטה שבהולנד.

סבו (מצד אביו): ר' לייביש מיאשליסק הי"ד. **סבו (מצד אמו):** ר' חיים מקאלב הי"ד. **אביו:** ר' דוד יצחק אייזיק (מחסידי שינאווא, נודע בהתמדתו המופלאה בלימוד התורה). **אמו:** מרת פסיל תרצה הי"ד. **אשתו:** מרת אלטע בינא (בת האדמו"ר ר' משה יצחק גווירצמן מפשעווארסק). **בנו:** האדמו"ר ר' חיים אריה לייבוש (ממלא מקום אביו באדמו"רות פשעווארסק). **בנותיו:** מרת רחל טויבא (אשת האדמו"ר ר' ברוך כהנא מספינקא-אנטוורפן, נפטרה בחי' אביה בשנת ה'תשמ"ג [1983]), מרת שרה חנה פעסיל (אשת ר' משה אהרן רייך, אב"ד פשעווארסק-ויליאמסבורג). **מרבותיו:** הגאונים ר' אלחנן חנה הברשטאם מקאלישיץ הי"ד (רבו המובהק), ר' אפרים דוד הברשטאם מיאשליסק, ר' יצחק זאב פירר הי"ד, ר' דוד צבי זעהמאן (רבה של דוקלה, בעל 'מנחת סולת' על ספר החינוך), ר' דוד טעווילי. **מספריו:** יזכות אבות- על מועדים ומנהגים **יכתבי קודש**- מכתביו ודברי תורתו **י"ג אורות**- סיפורי צדיקים **יאמרי יעקב**- על התורה והמועדים **ינועם יעקב**- על פרקי אבות **יקונטרס בין השמשות**- בעניין החיוב לשמור שבת עד זמן רבינו תם.

כאשר היו נכנסים חתנים ואברכים צעירים בתקופה שלאחר נישואיהם לרבינו, אחת השאלות הראשונות ששאל אותם הייתה: "האם כבר הכנסתם לביתכם את קופת הצדקה של רבי מאיר בעל הנס?". בעניין זה מסופר מעשה פלא, באדם ששהה באנטוורפן ורצה לנסוע לארה"ב, ברם כיוון שלא היה דובר אנגלית לקח עמו לקונסול של אמריקה אדם דובר אנגלית שיסייע לו לסדר את הויזה. אולם לדאבונו אדם זה שהיה צריך לשמש כמתרגם לא היה פיקח גדול ולא השיב לקונסול על שאלותיו כנדרש, ועל כן החליט הקונסול שכנראה **אם המתרגם לא מדבר לעניין, כנראה משהו פה לא כהוגן, ועל כן סירב לתת את הויזה.**

הלך האיש לרבינו וסיפר לו את כל הדברים, ענה לו רבינו: "וכי מה יכול אני לעזור לך? יש לי רק עצה עבורך. עליך לפנות לרבי שלי, אולי הוא יעזור לך". שאל האיש: "מיהו הרבי?", השיב רבינו: "הרבי שלי הוא רבי מאיר בעל הנס", והוסיף ואמר: "**דע לך, שכל הכסף שיש לי כאן אני נותן בשביל רבי מאיר בעל הנס.**" הלה הוציא סכום מסוים לצדקה עבור רבי מאיר בעל הנס. ואז רבינו ציווה עליו **שלמחרת ילך לקונסול בשעה שמונה בבוקר. למרות שידע כי קבלת קהל מתקיימת רק משעה עשר ולא היה לכאורה טעם להגיע כה מוקדם,** שמר את ציווי רבינו והגיע לשם בשעה היעודה וחיכה בחדר ההמתנה. כעבור זמן מה בא אחד הפקידים ושאל בשם הקונסול: "האם נמצא כאן אדם בשם פלוני שהיה כאן אתמול?".

לשמע השאלה ענה הנ"ל: "אני הוא שהייתי כאן אתמול". מיד הכניסוהו לחדר הקונסול ולהפתעתו העצומה קיבל תיכף את הויזה המיוחלת. השתוממות פניו גרמה לקונסול להסביר מדוע שינה את דעתו: "אתמול בלילה בחלומי, הגיע אליי זקן אחד הדור פנים. הוא פנה אליי ואמר: '**מדוע סירבת לתת ויזה לאיש זה שהיה אצלך היום, האם הוא אשם בגלל שהמתרגם לא ענה כשורה?**' ולכן נתתי לך כעת את הויזה". לאחר מכן הלך מיודענו תיכף ומיד לרבינו וסיפר לו את כל השתלשלות הדברים ואת המופת הגדול שהיה לו. אמר לו רבינו, שלא כדאי לו לספר את זה, משום שהאנשים יאמרו שהוא בעל דמיונות.

מעשה מופלא סיפר חתנו הרה"צ רבי משה אהרן רייך שליט"א: "פעם אחת הגיע רבינו לבקר בביתי, וליד הדלת היה מונח ראי, ומיד כשנכנס אמר: 'שלום עליכם. מיהו היהודי החשוב הזה העומד שם?' ואני לשמע השאלה התחלתי לשחוק, ושאל אותי רבינו לפשר התנהגותי, ואמרתי לו שהדמות הינה של רבינו ומורינו, ואמר לי: "**תמחל לי, אבל אני אף פעם לא מסתכל במראה.**"

פעם אחת בא חתן קודם נישואיו לרבינו. אמר לו הצדיק: "אלמדך סגולה לשלום בית". נטלו והכניסו למטבח ואמר לו: "כשהנך קם בבוקר ואתה שותה כוס קפה לפני התפילה, אל תחזיר את הכוס והכפית לכיור, אלא רחוך ושטוף אותם, ואם אף אחד לא שם לב, קח את המגבת ונגב אותם, והחזירה לארון נקיה כפי שהיא הייתה, וזהו סגולה לשלום בית" (נעימות החיים)

קרדיט תמונה: יוסי לזר | CC BY-SA 4.0 | Wikimedia Commons

האדמו"ר הרב אריה לייבוש מרדכי הלברשטאם זצ"ל- נולד בשנת ה'תרל"ב (1872). כבר מנעוריו הצטיין בתמימותו ובצדקתו. נודע בענוותנותו הגדולה וכל תהלוכותיו בקודש היו בהצנע לכת. הקפיד על גדרים ומנהגים. אלפי חסידיו שינאווא מכל העולם נהרו אליו והסתופפו בצילו. רבינו נודע כצדיק וקדוש, בעל רוח הקודש ובעל מופת. הקים ישיבה ואף עמד בראשה. רבים פנו אליו ונושעו מברכותיו. לאחר פטירת אביו ב"ב בחשוון ה'תרע"ט (1918) מילא את מקומו באדמו"רות ושימש כאדמו"ר השלישי לחסידות שינאווא. לימים התגורר בקראקא. האדמו"ר ר' זושא טברסקי מצ'רנוביל זצ"ל סיפר ששמע מפי בנו של רבינו, ר' יקותיאל יהודה, כי בכל פעם שביקר רבינו בצאנז כדי להשתטח על ציונו של אביו או למטרה אחרת, הקפיד שלא להישאר שם ללילת לילה, והסביר כי אביו קורא לו לבוא אליו.

בביקורו האחרון בצאנז חלה מעט ונאלץ ללון במקום. בשבת האחרונה לחייו, פרשת חיי שרה בשנת ה'תרצ"א (1930) קרא רבינו בעצמו בתורה. הוא סיים את עלייתו בפסוק: "שְׁלַחוּנִי וְאַלְכֶה לְאֲדֹנִי" (בראשית כ"ד, נ"ו). בנו האדמו"ר ר' יקותיאל יהודה אמר לו: "אבא, אתה יכול להמשיך לקרוא". רבינו השיב: "נו, נו", כמי שמוספק בדבר, ולאחר מכן אמר: "נא, נא", כאילו הסכים לעצור במקום זה, ובירך את הברכה שלאחר הקריאה. ביום שלישי, כ"ז בחשוון ה'תרצ"א (1930) נפטר בפתאומיות בצאנז. חי כ-58 שנים. מנוחתו כבוד באוהל אדמו"רי צאנז, סמוך לציון אביו. בנו ר' יקותיאל יהודה מילא את מקומו כאדמו"ר משינאווא בצאנז.

סבו (מצד אביו): האדמו"ר ר' יחזקאל שרגא (מייסד שושלת שינאווא, בעל 'דברי יחזקאל'). **אביו:** האדמו"ר ר' משה (האדמו"ר השני משינאווא). **אמו:** מרת אסתר מינדל (בת ר' מאיר צבי הירש טננבוים מברגל). **אשתו:** מרת דבורה (בת ר' ישראל יעקב יוקל טייטלבוים, אב"ד ברבשט). **בניו:** האדמו"ר ר' יקותיאל יהודה הי"ד (ממלא מקום אביו כאדמו"ר משינאווא בצאנז), הגה"צ ר' משה הי"ד משינאווא, האדמו"ר ר' יחזקאל שרגא (כיהן כאדמו"ר משינאווא). **בנותיו:** מרת ריווא (נישאה לר' יצחק מוסקוביץ, בנו של האדמו"ר ר' שלום מוסקוביץ משאץ), מרת רחל (נישאה לר' יעקב הורביץ). **מתלמידיו:** ר' דוד פרנקל, הרה"ק ר' יחזקאל שרגא מציעשנוב הי"ד.

הרה"ח ר' יצחק הכהן ענגלאנדר מצאנז ז"ל שדבק בכל מאודו ברבינו ולא זז כמלא נימא מבלי ברכתו. סיפר אודות רוח קודש גלויה שראה אצל רבו הקדוש: היה זה בעת שניהל משא ומתן אודות עסק מסוים בו נדרש לעצת רבו, ולפיכך כתב אליו מכתב מפורט בעניין זה. להפתעתו קיבל בחזרה אגרת תשובה וזו לשונה: "הלא בתך בהריון, ובאם ח"ו, לא תרגיש בטוב ויתקפו אותה חבלי ייסורים אז תקרא לפרופסור אמאייזן ותבקש שירשום לה במרשם זריקה פלונית". הרב סיים את אגרתו "וימלאו ימיה ללדת והנה תומים בבטנה".

נחרד ר' יצחק למקרא תשובה מופלאה זו שלא ממין השאלה, ושמר את הדבר בלבו. כעבור תקופה קצרה בתו נתקפה בייסורים בכל גופה. ר' יצחק קרא את הפרופסור אמאייזן וביקש ממנו לרשום את הזריקה שהורה רבו. לאחר הבדיקה הרופא הביע את התפעלותו כיצד זה ידע ר' יצחק כי יש לרשום את הזריקה הזו למחלתה. סיפר לו ר' יצחק כי הרבי משינאווא הורה לו כן. הפרופסור השתומם מאוד על המעשה. אכן ברכת קדשו של הרבי התקיימה במלואה, ולבתו נולדו תאומים בריאים ושלימים. (הרה"ח ר' יוסף שפירא סיפר ששמע מפי בעל העובדא)

הרב החסיד ר' יהושע שפירא סיפר ששמע מהרה"ח ר' שלום הורביץ שהרה"ח ר' בעריש וויינברגר מקראקא סיפר לו, שהיה שותף במסחר עם איש אחד שלא היה חסיד. ופעם אחת בנו התינוק של שותפו נפל מכיסא גבוה על ראשו. הרופאים בבית החולים אמרו שלא יחיה, וגם אם יחיה יהיה אילם וחירש ח"ו. ר' בעריש ייעץ לשותפו, שיכנס אל רבינו ויבקש ברכה והשותף הסכים. ר' בעריש הלך עם שותפו לרבינו. השותף ידע רק פולנית ור' בעריש שימש כמתורגמן. הוא סיפר את כל המעשה להרה"ק. הצדיק אמר למשמש שלו, הערשיל: "קח את מקלי (היה לו מקל מזקיני הרה"ק ה'דברי יחזקאל' הלברשטאם משינאווא ז"ע), ולך עם האיש לביתו, ותמדוד שם עם המקל את גובה הכיסא, ותסמן על המקל המידה".

המשמש הלך עם האיש ועשה כפי שהרב ציווה. כשחזר, רבינו לקח את המקל ומדד בידו הק' עד הסימן שסימן הערשיל, טפח אחר טפח. כשגמר למנות את הטפחים, אמר הרה"ק לר' בעריש: "בערשיל. הלא אין לזה שיעור" והוציא שולחן ערוך יורה דעה ח"א והראה בסימן נ"ח שם נפסק אודות בהמה שנפלה שבפחות מעשרה טפחים לא חוששים לריסוק האברים, ואמר: "הרי זו הלכה פסוקה ואין חולק בדבר", ואמר לשותף אודות בנו התינוק, שישב לביתו לשלום, כי בנו יתרפא, וכך הוה, הילד הבריא לגמרי, ובא אביו להודות לרבינו על כך.

הרה"ח ר' יהושע שפירא סיפר שאביו הרה"ח ר' חיים ע"ה היו לו חלומות מבהילים שמזה היה צועק באמצע הלילה, והתעוררו כל אנשי ביתו, כן היה למשך שנים, פעם אחת סיפר להרה"ק ר' לייבוש מרדכי משינאווא מזה, אמר הרה"ק: "זה כלום", ויותר לא חלם שום חלום הפחיד. הסיפורים מעובדים מתוך 'שיח זקנים', 'יפה שיחת' ו'זכרונם לברכה' מאת הרב אהרון פרלוב.

אם ראשונים כמלאכים - המקבל הרב מולא אור שרגא זצ"ל

המקובל הרב מולא אור שרגא זצ"ל - נולד בתחילת המאה ה-18 בעיר יזד שבאיראן. הוענק לו התואר מלא, תואר המציין חכם, שומר תורה ומצוות וירא ה'. על אף שכונה בפי יהודי יזד 'מולא אור הראשון', היה בענוותנותו אומר: 'אני רק שרגא (אור קטן)'. משפחתו מיוחסת לדוד המלך. שימש כמוהל, שוחט, בודק ודיין, וסייע ככל יכולתו לבני עדתו. יצא לשוק לערוך קניות בערב שבת ובערב יום טוב בלבד, ונהג למסור את ארנקו למוכר כדי שייקח בעצמו את הסכום הדרוש. פעל רבות לחיזוק חיי התורה ביזד, שנודעה לימים בכינוי 'ירושלים הקטנה' ובפי יהודי פרס 'עין האמונה'. על פי המסורת, הבעל שם טוב הקדוש העריך אותו מאוד, ועל אף שלא נפגש עמו היה מתבטא: 'יש לי ידיד במרחקים, הרב אור שרגא'.

רבינו למד עם שתי החברות שלו, כאשר על פי המסורת בכל פעם נפגשו בעיר אחרת באמצעות קפיצת הדרך. הדיר שינה מעינו. בלילות לא הורשה איש להיכנס לבית מדרשו, שכן למד תורה מפי אליהו הנביא. שמו התפרסם בקרב הקהילות היהודיות ביזד וברחבי איראן. רבים פנו אליו ונושעו. התפרסם גם בקרב המוסלמים כצדיק וקדוש העושה ניסים ונפלאות. ענוותן מופלא. נודע כפוקד עקרות. עמד בקשר עם קהילות יהודיות ברחבי פרס ועם שלוחי ארץ ישראל. נפטר ב-כ"ח בחשוון ה'תקנ"ד (1793). ציונו בבית העלמין ביזד שבאיראן. בני הקהילה נהגו לעלות אליו ולהתפלל במקום. גם מוסלמים נהגו לפקוד את ציונו. בהילולתו נוהגים לשיר שיר שחיבר בנו לכבודו. בשנת ה'תשס"א (2001) שופץ ציונו בידי מוסלמי מאיראן, לאחר שהוא נושע ונפקד בילדים לאחר שנים שבהן לא זכה לפרי בטן.

סבו (מצד אביו): ר' דניאל. **אביו:** ר' שמואל. **חברותא:** ר' דרוויש משירז, ר' משה מקשאן. **בניו:** ר' משה (המשיך אחריו בהנהגת הקהילה), ר' שמואל (חיבר שיר לכבוד אביו, שאותו נוהגים בני עדת יזד לשיר בהילולתו). **מתלמידיו:** ר' אליהו שמאי.

מנהג תושבי יזד היה לישון על גג הבית בלילות הקיץ החמים. לילה אחד, בחצות הלילה בן המושל הבחין באלומת אור הבוקעת מאחד הבתים בשכונה היהודית. האלומה יצרה מעין שביל רחב של אור זהר העולה לשמיים ויצרה שביל המחבר בין הבית לשמיים. הוא הביט שוב ושוב. לאחר שנכח לדעת שאין זה פרי דמיונו הוא העיר את בני משפחתו כדי לחזות בפלא המסתורי. האנשים נדהמו לראות את המראה המופלא ולא הבינו מה פשרו. על אף השעה המאוחרת הם החליטו ללכת בעקבות המראה הנפלא שראו. אפילו המושל בכבודו ובעצמו הצטרף אליהם.

כשהגיעו לשכונת היהודים הלכו בעקבות האור הגדול והגיעו לפתח ביתו של רבינו. הם הקישו בדלת ונכנסו. שם ראו את רבינו יושב ומעיין בספר. הרב הזמין להיכנס פנימה ולהתיישב. הם התפעלו מאוד נוכח ספרי הקודש הרבים שגדשו את חדרו של הרב. לשאלת המושל מה כתוב בספרים ענה הרב באדיבות רבה שנושא כל הספרים הוא היהדות. תשובה זו לא סיפקה את סקרנותו של המושל והוא התעקש לדעת מדוע זכה הרב בשובל האור הבוקע מביתו כלפי המרום.

כששאל המושל שוב מה כתוב בספרים, השיב רבינו בסבר פנים יפות כי קיצור כל הספרים מתומצת במשפט "ואהבת לרעך כמוך". התנהגותו של הרב מצאה חן בעיני המושל. משנכח לדעת כי איש חשוב יושב לפניו, הבין שאכן הוא ראוי לאור המופלא השוכן בביתו, ואין זה אור רגיל אלא אורה של השכינה. המושל הביע את רצונו להעניק שי לרב, אולם רבינו סירב בטענה ש"שונא מתנות יחיה". המושל ואנשיו נפרדו מהרב וחזרו לביתם. למחרת היום שלח המושל להביא את החכם אליו בעגלת מלכות והושיבו בסמוך לכיסא המלך לעיני השרים ודיבר אליו כאל אחד מרמי המעלה ואף פסק לתת לו קצבה חודשית מאוצר הממלכה לכל ימי חייו. לאות כבוד העניק לו גלימת מלכות כאחד מבאי בית המלך החשובים.

רבינו היה צריך להתעטף בגלימת המלכות המפוארת אבל כדי שלא יחשדו אותו בגאווה **קיצץ את שרווליה**. באחד הימים כשהלך בעיר ראה אותו אחד משרי המושל. הוא הבחין שהצדיק לובש את המעיל המפואר שקיבל ללא שרוולים. הוא גער בצדיק **והרים את ידו לסטור לו על לחיו על שהעז לזלזל במושל**. ברגע שהרים את ידו נשארה היד תלויה באוויר, והוא לא הצליח להורידה. השר התחיל לילל ולצעוק והלך לביתו כשידו מורמת מעלה. הוא פנה לרופאים אך ללא הצלחה, מעולם לא שמעו על מקרה דומה. משנודע למושל כי כוונת השר הייתה להכות את הרב, הבין כי נענש מהשמיים שניסה לפגוע בצדיק. המושל הביא את השר לרבינו וביקש שיתפלל לרפואתו. **הצדיק התפלל ויד השר שבה לאיתנה**. המושל העניק לו גלימה נוספת ללובשה בשבתות ובימים טובים, ומאז כונה "מולא פוסטינו [גלימה]". **השמועה על הנס התפרסמה ויהודים וגויים חולים, נשים שלא נפקדו, ושאר נזקקים התחילו להגיע לרב ולבקש ממנו, שיתפלל עליהם וראו ישועות!**

אחד המחזזות מרד בשאה. המורדים צרו על יזד במשך שנתיים והעיר עמדה ליפול בידיהם. במבוכתו הגדולה פנה השאה לרבינו והפציר בו שיתפלל לנצחונו ולהסיר מעליו את הסכנה. רבינו אסף את זקני העיר שהיו שקועים כל לילה בלימוד תורה. בחצי הלילה פנה רבינו לזקני העדה ואמר: "אם חלילה תיפול העיר בידי המורדים הם ישמידו את כולנו. עלינו לעשות דבר מה. מי מכם מוכן להקריב את עצמו להצלת היהודים?". זקן מופלג אמר: "ימי ספורים, מוכן ומזומן אני להקריב את ימי". רבינו הודה לו ואמר: "טבול שבע פעמים. אני אגיד לך את שם המלאך הממונה על ניצחונות הקרב ואתה תכתוב את השם על קלף. עליך לדעת, כי **שלוש שעות אחרי כתיבת שם המלאך תפרח נשמתך**. הזקן קיבל עליו את השליחות, כתב את שם המלאך והגישו לחכם. קשר החכם את הקלף בכנפה הימנית של יונה צחורה והניפה מעל למגדל העיר לצד המורדים. ויהי אך **עברה היונה מעל ראשיהם, פרצו לשונות אש ואכלו רבים מביניהם, ובשל הפחד והבהלה נסו על נפשם, ותהי הרווחה לעיר יזד**.

הגאון הרב יעקב בצלאל ז'ולטי זצ"ל - נולד ב-י"ד תמוז ה'תר"פ (1920) בסטביסק שבפולין. בילדותו עלה עם משפחתו לארץ והתיישב בירושלים. למד בישיבת 'עץ חיים' ולאחר מכן בישיבת 'חברון', ונודע כעילוי. ידיעותיו ושקדנותו בתורה היו מופלאות. ניצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה. בשנות ה-50 החל לכהן כדיין בבית הדין הרבני בירושלים, ובהיותו כבן 35 בלבד התמנה לחבר בית הדין הרבני הגדול לערעורים. זכה פעמיים בפרס הרב קוק לספרות תורנית, בשנים ה'תשי"ד (1954) וה'תשכ"ד (1964). בתחילת שנות ה-70 הכתירוהו רבנים חרדים בירושלים באופן לא רשמי כרבה של העיר. בשנת ה'תשל"ח (1977) נבחר באופן רשמי לרבה האשכנזי של ירושלים, לצדו של הרב הספרדי ר' שלום משאש. עמד בנשיאות ישיבת 'יד אהרן' בירושלים, שבראשה עמד חתנו הגאון ר' יהושע אייכנשטיין. נודע כאחד מגדולי התורה וההלכה בירושלים וכיהן ברבנות העיר עד פטירתו. נפטר בליל ל' חשוון ה'תשמ"ג (1982). חי כ-62 שנים. ציונו בהר הזיתים.

אביו: ר' משה אריה. **אמו:** מרת שרה רחל (בת ר' אלחנן בלדקובסקי מסטביסק שבפולין). **אשתו:** מרת אסתר (לבית וקסלר). **אחיו:** ר' מיכל, ר' יוסף. **בנו:** ר' אריה (חתן ר' יצחק חברוני, מנהל ישיבת חברון). **בנותיו:** מרת חנה בר-שחר (נישאה לגאון ר' יהושע אייכנשטיין, ראש ישיבת 'יד אהרן' בירושלים), מרת מרים (נישאה לרבי דוד וילמובסקי, מראשי ישיבת 'יד אהרן'). **מרבתי:** הגאונים ר' צבי פסח פרנק (רבו המובהק), ר' יחזקאל סרנא, ר' איסר זלמן מלצר, ר' יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק (ה'ברסקר רב'), ר' ראובן זעליג בנגיס, ר' דב בעריש וייזנפלד (הגאון מטשעבין). **מתלמידיו:** הגאון ר' יהושע אייכנשטיין (חתנו, ראש ישיבת 'יד אהרן'). **מספריו:** **ימשנת יעבץ** - שו"ת, חידושי הלכות וביאורים על הרמב"ם, בנושאי אורח חיים, יורה דעה, חושן משפט ואבן העזר. **ימשנת יעבץ- שמיטה ויובל** - חידושי הלכות וביאורים על הרמב"ם בהלכות שמיטה ויובל. **יגנזי הספרי** - חידושים וביאורים על הספרי.

○ יפר הגאון ר' זונדל שטרן רבה של קהילת פרושים 'בית מאור' ברמת שלמה, מעשה ששמע מאימו, ששמעה זאת מבעלת המעשה, אימו של רבינו. הייתה תקופה בירושלים בה פרצה מגיפה של מחלת עיניים קשה, רוב החולים במחלה זו התעוורו ולא הייתה תרופה למחלתם, הנער בצלאל ז'ולטי היה אז כבן עשר, ילד יתום מאביו שאמו האלמנה גידלה לבדה במסירות עילאית, כבר אז ניכרו בו כישרונותיו העצומים, ואהבתו לתורה לא ידעה גבול, הוא ניצל כל רגע ללימוד תורה, ואכן עלה ונתעלה. מכריו ניבאו לו גדולות, ותקוות רבות היו לאימו, היא חשה תחושת שליחות כי היא מגדלת בביתה את גאון הדור הבא.

בליבה התפללה כל העת שרק לא תפגע מחלת העיניים בבנה, כל עתידו תלוי בעיניו. אך מנהיג העולם רצה אחרת והנה יום אחד חוזר רבינו לביתו מהת"ת, ובפיו בשורה מפחידה 'אמא!! כואבות לי מאוד העיניים', האם אמרה בליבה 'אשר יגורתי בא', מי ייתן ואולי זהו כאב שיחלוף, נקווה שלא מדובר במחלת העיניים הקשה, ונשאה תפילה לבורא העולם שהכאב יחלוף כלעומת שבא. למחרת חוזר הבן מהת"ת ועיניו נפוחות מאוד. ראתה זאת האם ומיד ניגשו לרופא לאחר בדיקה אמר בצער שבנה חלה במחלת העיניים, אין מה לעשות וככל הנראה הוא עומד להתעורר בימים הקרובים, ואכן כך היה. בצלאל ז'ולטי הילד המוכשר אשר ניצל עד עתה את כל רגעיו ללימוד התורה התעורר. האם לא ידעה את נפשה מצער, כל חלומותיה שבנה יגדל בתורה נגוזו, כיצד יוכל ללמוד את התורה הקדושה כשהוא עיוור? בצרתה החליטה ללכת לבכות אצל 'רחל אמנו', לתפילה זו לקחה את בנה, ובהיותו עיוור שמה אותו בעגלת תינוק, וכך הלכה מהעיר העתיקה עד לקבר רחל **מרחק הליכה של שעתיים שלמות**, בהגיעה לקבר רחל פרצה בזעקות שבר לקב"ה שיחוס וירחם על ילדה הקט, ויחזיר לו את מאור עיניו.

אל תפילות האם הצטרף רבינו ובזעקות שבר מעמקי נפשו ביקש מריבון העולמים 'והאר עיני בתורתך', וכך אמר: 'הקב"ה אני רוצה לבקש בקשה, ואני רוצה שרחל אמנו תקשיב ותשמע אף היא את בקשתי, אני מוכן להקריב את מאור עיני, ולוותר שלא אראה לעולם את אימי היקרה, אני מוכן לוותר ולא לראות יותר את חבריי, גם את המאכלים אשר אוכל מהיום והלאה אני מסכים שלא לראות, את כל העולם היפה שבראת אני מוכן להקריב ולא לראות יותר, אבל על דבר אחד איני מוכן לוותר, אני רוצה לראות את תורתך הקדושה, אני בסך הכל ילד קטן שלא הספיק ללמוד הרבה רק כמה פרקים במשניות ובגמרא, אני רוצה להמשיך ללמוד ולשם כך אני חייב את מאור עיני בחזרה', וכך מירר בבכי קורע לב, אימו מספרת שדמעותיו יצרו מעין נחל ארוך שזרם עד למצבת קבורתה של רחל אמנו, וכך תוך כדי בכיות נרדם, ואימו החזירה אותו לביתם כשהוא עדיין ישן שינה עמוקה.

למחרת בבוקר התעורר בצלאל, והוא מבקש מאמו ללכת לת"ת. האם התפללה מאוד: "איך תלך? הרי אינך רואה דבר?". ענה לה בנה: "אמא ברוך ה' רואה אני היטב, וכבר חשקה נפשי ללכת ללמוד תורה', הבינה האם שנעשה לה נס ותפילותיהם שבקעו מעומק ליבם הטהור התקבלו ברומים, אך מתוך כוונה לשמור על בריאות בנה ביקשה שיבוא איתה לרופא כדי שידוק שאכן המחלה נעלמה. אך הילד התעקש. עז רצונו ללכת לת"ת, וכך הסביר לאימו: "קיבלתי במתנה מאת הקב"ה את מאור עיני בחזרה, איני יודע כמה זמן עוד אזכה לראות, לכן חייב אני לנצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה". וכך גם בימים הבאים התעקש שלא לבזבז זמן כדי ללכת להיבדק אצל הרופא. ברבות הימים גדל. שמו הלך לפניו, והתפרסם בקרב רבים בבהירות לימודו, עומק סברותיו ופלא התמדתו. כאשר היו באים לאימו ומשבחים אותו, הייתה אומרת להם **'אינכם יודעים כמה דמעות עלו לו לר' בצלאל כדי להגיע להיכן שהגיע'**.

הגו האישי של רבינו, סיפר שביום שנפטרה אימו של הרב, קיבל טלפון מרבינו בשעה שבע בבוקר, שיבוא להסיעו לבית האבות ברעננה בו הייתה מאופשזת. רבינו ידע שאימו במצב של גסיסה רח"ל, ולכן ביקש להגיע אליה, ולהיות לידה. הנהגה הגיעה מיד לבית הרב, והם יצאו לדרך. לאחר כשעה הגיעו לרעננה. כשהגיעו, התברר שהאם כבר נפטרה. סיפר הנהג: "שאלתי את הרב מתי קיבל את הטלפון על מצבה הקשה של אימו?", והשיב כי היה זה בשעה חמש בבוקר. "ומדוע הרב לא התקשר אליי בשעה זו, והיינו מספיקים להגיע לפני הפטירה?", היקשה הנהג. ורבה של ירושלים השיב: **"מאחר ויש לך ילדים קטנים, לא מצאתי שום סיבה מספקת שתתיר לי להעיר את ילדיך. כשישאלו אותי בשמיים, לאחר מאה-ועשרים שנותיי, מדוע התקשרתי אליך כל כך מוקדם, והערתי את הילדים, לא יהיה לי שום תירוץ"**. (ברכי נפשי)

הצדיק רבי צבי הירש הכהן מרימנוב זצ"ל - נולד בשנת ה'תקל"ח (1778) בדומברובה שליד טארנוב. אביו נפטר בילדותו ובהיותו כבן עשר התייתם גם מאמו. גדל אצל קרוב משפחתו ר' דוד מטארנא. מחמת הדוחק נשלח ללמוד את מלאכת החייטות. בגיל 15 הגיע לר' אברהם משה מפשעווארסק, ובעקבותיו נסע לאדמו"ר ר' מנחם מנדל מרימנוב. בתחילה עסק בעבודות פשוטות בביהמ"ד ובהסקת התנור, ובהמשך נעשה למשמשו האישי של רבו ומכאן כינויו 'רבי הירש משרת'. ר' מנחם מנדל הכיר במעלותיו וקירבו אליו. לאחר פטירת רבו עבר להסתופף אצל האדמו"ר ר' נפתלי צבי הורוביץ מרופשיץ. רק לאחר מספר שנים קיבל עליו את הנהגת חסידי רימנוב. אלפי חסידים נהרו אליו. בעל ייסורים. 18 ילדים נולדו ו-16 מהם נפטרו בחייו. למרות זאת קיבל עליו דין שמיים באהבה. נודע בדבקותו ובהתלהבותו המופלאה בתפילה, בענוותנותו ובמידת הצדקה. נהג לחלק לעניים את כספי הפדיונות שקיבל ואף דרש מעשירי חסידיו סכומים נכבדים לצורכי צדקה. בעל רוח הקודש ופועל ישועות. רבים פנו אליו ונושעו. ביום ל' בחשוון ה'תר"ז (1846), א' דראש חודש כסלו, נפטר. חי כ-68 שנים. ציונו ברימנוב שבפולין.

סבו (מצד אביו): ר' מרדכי. **אביו:** ר' יהודה לייב כ"ץ. **אמו:** מרת שפרינצא. **נשותיו:** בת ר' חיים גרייצר (זיווג ראשון), בת ר' אלחנן מבילגוריי (זיווג שני), מרת מלכה (זיווג שלישי, בת הנגיד ר' דוד לייבנר מדוקלא, לאחר פטירת רבינו התחתנה עם האדמו"ר ר' ישראל פרידמן מרוז'ין). **בנו:** האדמו"ר ר' יוסף (מילא את מקום אביו באדמו"רות רימנוב). **בנותיו:** מרת רחל לאה (נישאה בזיווג ראשון לר' שלמה פרידמן מסדיגורה ולאחר גירושיהם נישאה לר' חיים דב מזל מלבוב), מרת זקינה יהודית (נישאה לר' אריה לייבוש קנר). **מרבנותיו:** האדמו"רים ר' מנחם מנדל מרימנוב, ר' נפתלי צבי הורוביץ מרופשיץ. **מתלמידיו:** האדמו"רים ר' אליעזר הורוביץ מדז'יקוב, ר' יחזקאל שרגא הלברשטאם משינאווא, ר' מאיר הורוביץ מדז'יקוב. **מספריו:** **ימבשר טוב** - תולדותיו, סיפורים ודברי תורה שנאספו ונערכו בידי ר' גרשון קמלהר **יבארית המים** - חידושי תורה ואמרי קודש שנאספו מדבריו.

עבודת הצדקה של רבינו, מן המפורסמות הייתה. פטרונם של עניים וקשי יום היה, משענתם של אלמנות ויתומים, וישועות רבות ומופלאות היה מבטיח ומקיים, בתמורה לסכום הפדיון, בהם נקב, למען מטרת צדקה וחסד. באחד ממסעותיו, הגיע לעיר סאניק. אחד מנכבדי העיר, יהודי עשיר לקה במחלה אנושה, בליבו ובריאותיו. גדולי הרופאים הוזעקו אל מיטתו, אך מיום ליום הלכה החלשתם והתחזקה, כי אין רפואה למחלה ואפסה כל תקווה. ביום בו הודיעו הרופאים בייאוש מוחלט כי סיימו את מלאכתם ועזבו את העיר, עמד גם הרב לעזוב את סאניק בדרכו ללינסק. בני משפחת העשיר החולה ראו כי אין תקווה מהרופאים, מיהרו לצדיק לפני שיעזוב את העיר, הם בכו והתחננו לפניו שיסכים לבקר את החולה בביתו ושם יתפלל עבורו. אולי הקב"ה ישמע לתפילתו. הרבי השיב: **"אם תבטיחו בתמורה לכך, שנים-עשר אדומי-זהב, אמלא את בקשתכם!"** היה זה סכום גדול במיוחד, אך בני המשפחה הסכימו לתת, רק שאביהם יחזור לאיתנו הראשון. הרב הגיע לבית העשיר. הוא ניסה לשוחח עם החולה, אך הלה שכב באפיסת כוחות, מבלי יכולת אפילו להניע את שפתיו. למראה עיניים ניכר היה, כי החולה נמצא ברגעיו האחרונים ושעתו קרבה. הואיל וראה הרבי את המצב לאשורו, הורה מיד להוציא כל איש מעליו, ורק הוא ומשמשו נותרו לבדם ליד מיטת החולה.

הרבי התיישב למראשותיו של החולה, הורה למשמשו להגיש את מקטרתו ולהעלות בה אש, תוך שהוא עוצם את עיניו ושוקע בדביקות עצומה. **עשן סמיך מילא את החדר והיתמר לעבר התקרה ושב וירד לרצפה.** בהמשך לא היה ניתן לראות כלום מהנעשה בחדר, לאחר שכל הטבק שבמקטרת הפך לאפר ואישו כבתה הורה למשמשו לשוב ולמלא את המקטרת בשנית וכן חזר בשלישית. **ערפל כבד מילא את החדר ולא ניתן היה לראות איש את רעהו.** תוך כדי העישון, הגיע הרופא המקומי של הקהילה לבדוק את החולה. הוא הופיע מדי זמן מה לבדוק את החולה ולראות אם ניתן להקל עליו. כשנכנס והבחין בתימרות העשן מבין חרכי התריס בחדר החולה ולראות את כל יושבי הבית. **"רצח לעין-השמש מתבצע כאן!"** - שאג - **"רוצחים שכמותכם! כלום אינכם יודעים שעשן, בעבור חולה לב וריאה, כמוהו כסם-המוות? הרגתם את החולה! רצחתם אותו בידיים! אני אדאג שכולכם תיכנסו לבית-הסוהר"**. וסב על עקבותיו בזעף, הטיח את הדלת בעוז מאחוריו, וכשכולו קצף וחרון הסתלק כלעומת שבא. הצעקות, וחבטת הדלת, נשמעו היטב גם בחדר החולה פנימה אך הרבי המשיך בעבודת-קודשו הטמונה בעישון המקטרת. רק משסיים לעשן את המקטרת בשלישית פתח את התריסים ואת החלונות לרווחה והחל מניף את ידיו כדי להעביר את העשן החוצה. לאחר דקות ארוכות שוב ניתן היה לראות את תכולת החדר. ואז שב הצדיק להגיף את החלונות, התקרב למיטת החולה, הביט בו ושאל: **"אתה מכיר אותי?"** - "כן!" - נשמע קולו של החולה, חלוש קמעה, **"אתה הרבי מרימנוב!"**. הרבי פתח את דלת החדר, הזמין את בני המשפחה להיכנס פנימה, ונתן להם להיווכח בשינוי לטובה שהתחולל במצב החולה. בני הבית, לא ידעו את נפשם מרוב התרגשות. **הם שוחחו עם החולה שוב ושוב, ונוכחו לראות, כי האיש חזר לאיתנו.** הם מיד מיהרו לשקול לידי הרבי מטבע 'נוביל' - ארבעה אדומים זהב משקלה - והבטיחו, כי בעת שובו של הרבי מלינסק, יפרעו את יתרת התחייבותם ויערכו סעודת-הודיה. כשוב הרבי לאחר השבת, מלינסק לסאניק, בני העיר קידמו אותו בתופים ובמחולות, כשהעשיר שהחלים **בראשם**. באותו היום ערכו העשיר ובני-ביתו סעודה גדולה והרבי הסב בראש הקהילה, אשר באו להודות, להלל ולשבח לבורא עולם על הנסים ועל הנפלאות אשר מחולל הוא על-ידי עבדיו הצדיקים. בתום הסעודה, פרע העשיר את שמונת אדומי הזהב הנוספים שהתחייבו בני משפחתו לתת לצדקה, והרבי נפרד ונסע לשלום לדרכו.

הצדיק רבי אפרים אנקאווז זצ"ל - נולד בטולדו שבספרד בשנת ה'ק"ט (1359). אביו, רבי ישראל, מחבר 'מנורת המאור', עלה על המוקד בגזירות ה'קנ"א (1391). בעקבות הגזירות נמלט רבינו מספרד לצפון אפריקה. רבינו שהה כשנתיים בעיר מראכש שבמרקו, משם עבר להוניאן שבאלג'יריה ולאחר מכן השתקע בתלמסאן שבאלג'יריה. רבינו הקים שם ישיבה גדולה, ועד מהרה הפכה העיר לאחד המרכזים החשובים של יהדות אלג'יריה. תלמסאן הייתה עיר מסחר חשובה ומרכזית, והשתלבותם של היהודים בחיי המסחר תרמה להתפתחות הקהילה. רבינו שימש כרב וכרופא. כאשר בת שליט תלמסאן חלתה במחלה קשה ולאחר שרופאים אחרים לא הצליחו לרפאה, הצליח רבינו לרפאה. השליט ביקש להעניק לו כסף וזהב בשכרו, אולם רבינו ביקש במקום זאת לאפשר ליהודים להתיישב בתלמסאן. בקשתו התקבלה, והדבר תרם להתבססותה של הקהילה היהודית בעיר. רבינו פעל להקמת בית כנסת גדול בעיר.

גאון בנגלה ובנסתר. צדיק וקדוש. מלומד בניסים. כונה 'הרב הקדוש מתלמסאן'. לפי המסורת, הגיע לעיר כשהוא רכוב על אריה נחש משמש לו כרסן. החיד"א הזכירו כבעל מופת. לפי מסורת נוספת, ידע רבינו את השנה שבה ייפטר מן העולם לאחר שראה זאת בחלומו. נפטר ב-א' בכסלו ה'ר"ב (1442). חי כ-83 שנים. ציונו בבית העלמין העתיק בתלמסאן שבאלג'יריה. במשך דורות נחשב ציונו למקום קדוש בקרב יהודי צפון אפריקה ורבים נהגו לעלות אליו ולהתפלל במקום.

סבו (מצד אביו): רבי יוסף. **אביו:** רבי ישראל הי"ד (מחבר 'מנורת המאור'; עלה על המוקד בגזירות ה'קנ"א [1391]). **בניו:** ר' ישראל, ר' יהודה (התגורר באוראן, במוסטגאנאם ולאחר מכן בתלמסאן). **מרביתיו:** רבינו ניסים גירונדי (הר"ן). **מתלמידיו:** ר' ישועה הלוי (מח"ס 'הליכות עולם'). **מספריו:** ישער כבוד ה' - תשובות להשגות הרמב"ן על הרמב"ם בענייני 'מורה נבוכים' ועיקרי האמונה. **מפיוטיו:** 'אלה מהימן די ברא זמן', 'אדון עולם אשר נעלית', 'אזעק מר ואקונו'.

בדרכו מהונין לתלמסאן רבינו יצא יחד עם קבוצת מלווים שביקשו את חברתו. בדרכם הם עברו בדרכים עקלקלות. הם חצו מדבר שומם ושורך חיות טרף: אריות, נמרים, נחשים, עקרבאים ושאר בעלי חיים טורפים. הזמן חלף בדרכם והנה הגיע ערב שבת והם עדיין רחוקים מכל מקום יישוב. רק מדבר צחיח משמאלם ומימנם והם לא יודעים מה לעשות בעקבות השבת הממשמת ובאה בשל מצבם שכן אם ישארו הרי הסיכויים להיפגע מחיות טרף הוא גבוה ומצד שני כיצד יעיצו ללכת במדבר במהלך שבת קודש?

הרב שראה כי השמש יורדת והשבת קרבה לבוא והחליט כי יעצור את הליכתו ויעשה את השבת במקום השומם והשורך חיות טרף ובלבד שלא יחלל את השבת. בני לווייתו לאחר שדנו, החליטו כי אין מנוס מלהמשיך הלאה אף ביום שבת קודש וזאת מאחר ומדובר בפיקוח נפש, שלא יפלו חלילה טרף לחיות רעות. בני השיירה ניסו לשדל את רבינו להצטרף אליהם ואמרו כי פיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה. בנוסף הם אמרו כי הסבירות שחיות טורפות ינסו להתקיף שיירה שלמה פחות מצוי מאשר המצב בו אדם בודד נמצא במדבר. שאז אין ספק כי בעלי החיים ינסו להתקיפו, ואז מה יוכל לעשות כנגדם? אולם רבינו על אף ששמע את 'טענות כבדות משקל' אלו לא השתכנע להצטרף אליהם, והשיירה נאלצה בחוסר ברירה להמשיך בדרכם כשהם משאירים את הצדיק לגמרי לבדו.

עם שקיעת השמש עלטה כבדה כיסתה את כל הסביבה ואת אשר תיארו אנשי השיירה התקיים: **אריה נורא זינק ממקום מרבצו ופנה לעברו של הרב לטורפו חיים**, אבל כשעמד האריה על ארבעת רגליו מול הרב, נהפך האריה לכבשה תמה ומלטפת, רבץ האריה ככלב לפני אדונו והתיישב בקרבת הרב, חיות המדבר שראו את האריה פחדו והתרחקו מפני הרב, ובכך הגן האריה על הרב בערב שבת וביום שבת מפני חיות הטרף ולא התקרבו אליו. במוצאי שבת תהה הרב כיצד כעת ימשיך בדרכו. לפתע הבחין הרב הקדוש כי נחש עקלתון בפיו של האריה מתעקל סביב רעמתו כמו רסן לסוס. הביט הצדיק על האריה והנה האריה רמז לרבינו הקדוש שיאחז ברסן וירכב עליו. הרב שהבין את הרמז רכב עלה על גבו של האריה ללא כל חשש, אחז בנחש העקלתון כמו פרש האוחז ברסן סוסו והאריה יצא במרוצה אדירה ובמהירות עצומה.

תוך זמן לא ארוך האריה הביא את רבינו עד לעיר תלמסאן. שם הרב ירד מהאריה כאשר בעל החיים האיתני חזר במהירות למקום ממנו הוא בא. כל האנשים שהיו באותו מעמד רעדו בראותם את המראה הפלאי. **מעשה זה הקנה לו את הכינוי: 'הקדוש מתלמסאן'**. תושבי תלמסאן המוסלמים שראו את המחזה המופלא הזה, נבהלו ויראו יראת כבוד כאחת, הם הבינו כי איש אלוקים קדוש ונורא הוא ולכן ביקשו ממנו שיבחר בעירם ויישאר לגור איתם, כדי שהשכינה תשרה בתוכם ומעשיו יברכו אותם ולמעשה זכות הצדיק תגן על העיר מכל צרה וצוקה. אולם הרב סירב לבקשתם כי לא רצה להיות רחוק מאחיו היהודים שגרו מחוץ לחומת העיר, **התנאי שלו לגור בתוכם היה שהוא ובני קהילתו היהודים יעברו לגור במרכז העיר בסמוך למושל העיר, בגלל הכבוד שרחשו לו ולאות תודה והוקרה הרשה המושל ליהודים לעבור למרכז העיר.**

שם הוקם רחוב היהודים ורבינו הסכים לבקשתם ואכן היהודים זכו לחופש פעולה בכל הקשור לדת, מצב הכלכלי של היהודים היה טוב ביותר והשתפר פלאים ביחס ליהודים שהתגוררו בערים אחרות באלג'יר וכמובן התערותם של היהודים תרמה למלך רבות שכן היהודים התמחו במסחר.

בארמון המלוכה שררה דאגה רבה. הנסיכה הצעירה, בתו היחידה של המלך, חלתה במחלה קשה. הרופאים לא מצאו לה תרופה. מלך אלג'יר היה מודאג מאוד. כל ענייני הממלכה נדחו, ואת מקומם תפסה החרדה לשלום הנסיכה. כרוז יצא מאת המלך, כי מי שירפא את בתו יעשירו המלך עושר רב. באותם ימים, רבינו הגיע לצפון אפריקה. בוא ניצל בנס מפרעות הנוצרים בארץ מולדתו, ספרד, לאחר ששלוש קהילות קדושות ומפוארות, טולדו, עיר מולדתו, סביליה וקורדובה, נטבחו ובתי היהודים הועלו באש. ידו של הצדיק נפגעה ושתתה דם, והפורעים חשבו שמת.

כשעזבו, הצליח להימלט, ונדד עד שעלה על אנייה שהפליגה למרוקו. זמן מה שהה במרוקו, ומשם עבר לאלג'יר, לעיר הוניאן. באותם ימים היהודים סבלו מרדיפות השלטונות. נאסר עליהם להתגורר בערים מסוימות, ובהן עיר הבירה אז, תלמסאן.

כאשר נודע לרבינו על מחלתה המסתורית של בת המלך, החליט, כי זו שעת הכושר לקדש שם שמיים ברבים, וכך להביא ישועה לבני עמו. הוא ביקש להיפגש עם הקאדי המקורב אל המלך, ולמסור לו, כי הוא מוכן לבוא לתלמסאן, ובעזרת ה' יעלה בידו לרפא את בתו. אחרי ביקורי הרופאים הרבים המלך והמלכה היו מיואשים למדי, והיו מוכנים לתלות את תקוותם בכל דבר, העשוי להביא לבתם רפואה. הצעתו של הרב התקבלה בשמחה, והוא הוזמן לבוא לתלמסאן.

הרב הגיע לארמון ועימו יהודי שלקח לעוזרו. המלך קיבל את פניו בכבוד וניגש איתו אל בחדר של החולה. לפני שנכנס לחדר, שאל אותו המלך: "האומנם תוכל לרפא את בתי? אני רואה, שבאת בלי תיק וללא ספרי רפואה!". הביט הרב במלך ואמר: "ה' הוא רופא כל בשר, והוא ישלח רפואה לבתך. אני הנני שליח בלבד. אולם אחת אבקש ממך - להוציא כל איש מחדר החולה, ואף המלך והמלכה יצאו. רק אני ועוזרי נישאר בחדר". המלך הסכים לבקשת הרב ויצא והותיר בפנים רק את הרב ועוזרו. הוא והמלכה נותרו מאחורי הדלת, מלאי ציפייה ומתח. הרב התקרב למיטת הנסיכה וראה, כי היא שוכבת בעיניים עצומות ואינה מגיבה לסביבה. הוא הרים את ראשו כלפי מעלה ושפך תפילה חרישית מעומק ליבו, שיעשה ה' למען עמו וירפא את בת המלך. **לא עברו רגעים אחדים, ופתאום החולה זזה ופקחה את עיניה.**

רבי אפרים מיהר לפתוח את הדלת וקרא להורים הנרגשים להיכנס. לתדהמתם העצומה הנסיכה פנתה אליהם לפתע וביקשה: "אני **צמאה, תנו לי מים!**". המלך והמלכה לא ידעו את נפשם מרוב שמחה. הם מיהרו להביא מים לבתם, ובתוך כך בכו וצחקו חליפות ולא האמינו למראה עיניהם. לאחר שנרגעו קמעה פנה המלך אל רבי אפרים ועוזרו וביקש מהם להישאר בארמון, עד שהחולה אכן תשוב לאיתנה. רבי אפרים נענה לו ונותר בארמון, עוקב אחר מצבה של הנסיכה ומרבה בתפילה לשלומה.

כאשר החלימה הנסיכה לגמרי, המלך לא מצא מילים להודות לרבינו על מעשה הפלא שחולל. הוא לחץ בחום את ידו של הרב ואמר: "רצוני להעשירך עושר רב ולמלא את כל אשר תבקש, ממני. שאל-נא. מה תבקש?". רבי אפרים נשא את עיניו הטהורות והמפיקות חוכמה אל המלך וענה: "אדוני המלך, לעצמי לא אבקש דבר, אולם מבקש אני על אחי היהודים הנפוצים ברחבי ממלכתך. אנא הסר מהם את המיסים הכבדים שהיטלת עליהם. ועוד אבקש מהוד מעלתך, לפתוח לפניהם את עיר הבירה למגורים ואף בשאר ערי הארץ לבטל את האיסורים על מגורי היהודים. אני בטוח, כי תראה תועלת רבה מן היהודים בשיגשוגה הכלכלי של המדינה".

המלך לא היסס למלא את בקשת הרב. הוציא מיד כרוז המודיע, כי מהיום והלאה בטל 'מס הגולגולת'. כמו-כן התבטלו שאר המיסים הכבדים שהושתו על היהודים. בנוסף, הוא אישר ליהודים בצו מלכותי להתגורר בכל מקום שירצו. המלך אמר לרבי אפרים, כי **מעתה הוא ממנה אותו ליועצו האישי ומבקש, כי יבוא ראשון להתגורר בתלמסאן.** כמו-כן המלך ביקש ממנו להביא עוד משפחות של יהודים לעיר הבירה, והוא יהיה רבם ומורה דרכם. **נס רפואתה של בת המלך התפרסם ברחבי הממלכה, ושמו של רבינו נישא בפי יהודים ושאינם יהודים כאחד בהערצה רבה.**

בדרכו לתלמסאן רבינו היה צמא מאוד למים. הוא חיפש בכל הסביבה ההיא ולא מצא לא מעיין ולא באר ומים לשתייה אין. בחיפושו הזדמן לו סלע אחד. הרב עמד סמוך לסלע, היכה בו בידיו מכה אחת ומיד נחצב מעיין וסילון מים זכים וצחים זינק ממנו. הרב שתה לרוויה ומאז זורמים מים במעיין.

רבי אהרן קוטלר זצ"ל: ממנהיגי אגודת ישראל באמריקה. מייסדה של ישיבת לייקווד. ראש ישיבות קלצק ולייקווד. מקים עולה של תורה בארה"ב. רב ופוסק. נולד בסבילוביץ (בלארוס) בשנת תרנ"ב (1892). (החליף את שם משפחתו מפינס לקוטלר כדי לברוח מהרשויות באירופה). בהיותו בן 14 למד בישיבת 'כנסת ישראל' בסלבודקה והפליא בהתמדתו, בחריפותו והתגלה כעילוי. **בני משפחתו לחצו עליו כדי שיעזוב את הישיבה וילמד מקצוע- אך הוא עמד בלחצם והמשיך להתעלות בלימודו.** בגיל 19 עבר לסלוצק. בגיל 23 התחתן והחל ללמד בישיבה בסלוצק. לאחר כ-7 שנים נמלט מהקומוניסטים עם חלק ניכר מתלמידיו לקלצק. בתקופה זו הגיעה הישיבה לשיאה, בכמות ובאיכות. הישיבה התפתחה מהר והייתה למרכז התורה מן הגדולים בפולין. עסק במגבית כדי להקל על מצבה הכספית של הישיבה. בשנת ה'תרפ"ד (1924) השתתף ביסוד 'ועד הישיבות' בוויילנה (עבד בצוותא עם מרן ה'חפץ חיים', רבי חיים עוזר גרודזנסקי ורבי אלחנן ווסרמן בכל ענייני הכלל, בייחוד באגודת ישראל).

בשנת ה'ת"ש (1940) בעקבות מלחמת העולם השנייה, העביר את ישיבתו לוויילנה ובהמשך ליאנובה שבליטא. בשנת ה'תש"א (1941) לאחר סגירת הישיבה בידי השלטונות הסובייטיים, נמלט דרך סיביר ויפן לארה"ב והקים את 'ועד ההצלה' של 'אגודת הרבנים' למען פליטי המלחמה. בשנת ה'תש"ג (1943) הקים את ישיבת לייקווד בשם 'בית מדרש גבוה באמריקה', שלימים הפכה לישיבה הגדולה בעולם עם אלפי תלמידים. פעל רבות בשטח החינוך היהודי במסגרת 'אגודת ישראל', מאוחר יותר כיהן כנשיא המועצה העולמית של 'אגודת ישראל'. נפטר ב-ב' כסליו בשנת תשכ"ג (1962) בארה"ב. את מקומו כראש-ישיבה לייקווד תפס בנו, ר' שניאור קוטלר. חי כ-70 שנים. ציונו בירושלים.

אביו: הגאון ר' שניאור זלמן פינס (רבה של סוויסלוץ). **אמו:** מרת רחל (בת רבי משה פינחס). **אשתו:** מרת חנה פרל (בת הגאון רבי איסר זלמן מלצר, בעל 'אבן האזל' וראש ישיבת עץ חיים). **ילדיו:** הגאון ר' שניאור (ממלא מקום אביו כראש ישיבת לייקווד), מרת שרה (נישאה לגאון רבי דב שוורצמן), מרת רחל (נישאה לגאון רבי דב פוברסקי, ראש ישיבת פוניבז'), מרת פריידל (נישאה לגאון רבי שמואל דוד מליו). **מרבותיו:** הגאונים אביו, ר' שניאור זלמן פינס, ר' זלמן סנדר כהנא שפירא, ר' נתן צבי פינקל (ה'סבא מסלבודקה'), ר' משה מרדכי אפשטיין, ר' חיים הלוי סולובייצ'יק, ר' איסר זלמן מלצר. **מתלמידיו:** הגאונים ר' נתן מאיר ונטפוגל, ר' שמואל קמינצקי, ר' דוד ליפשיץ, ר' אהרן פלדמן, ר' אלעזר מנחם מן שך, ר' יהושע יגל. **מספריו:** **ימשנת רבי אהרן-** סדרת חידושי ושיעוריו על מסכתות הש"ס, שו"ת, הלכה, מוסר ותנ"ך.

במהלך מלחמת העולם השנייה, בעיצומה של ההשתוללות הנאצית הגיעו 24 רבנים לאיטליה של מוסוליני ועמדו בפני הסגרה למדינותיהם. לאמור: מוות בטוח. רבי אהרן קוטלר זצ"ל, המייסד וראש ישיבת לייקווד ומי שעמד בראש 'ועד ההצלה' באמריקה ביקש בכל מאוודו להציל את הרבנים הללו. הוא פנה לפעיל אורתודוקסי ידוע, מי שחיבר את הספר 'אתיקה מסיני', מר ארווינג בונים, וביקש את עצתו. "מי לדעתך יכול להתערב לטובתם של 24 הרבנים?" שאל.

ארווינג בונים הציע את סניף ה'מאפיה' האיטלקית בארה"ב. הרב קוטלר האץ בבונים ליצור קשר מידי עימה. אחרי שנוצר הקשר נשאל הרב קוטלר: "מי ההולכים לפגישה?" ותשובת הרב היתה: "אתה ואני". הרב קוטלר ומר ארווינג יצאו לדרך לפגוש את ה'סנדק' של ה'מאפיה', מר ג'ו בונאנו. הרב קוטלר לא ידע לדבר בשפה האנגלית ולכן בונים הוא שהסביר לבונאנו את בעיית 24 הרבנים הנתונים בסכנת חיים באיטליה. ראש ה'מאפיה' שאל את בונים: "מיהו האיש היושב לידך?" ובונים ענה: "הוא ה'סנדק' של העם היהודי".

ראש ה'מאפיה' אמר לו: **"תגיד לו שאני רוצה ברכה".** בונים פנה אל הרב קוטלר באידיש והסביר לו כי בונאנו רוצה ברכה. הרב קוטלר לא היסס לרגע ובירך: **"תגיד לו שהוא יאריך ימים וימות במיטתו".** תרגם בונים לבונאנו: "הוא מברך אותך בחיים ארוכים ושתמות במיטתך". כאשר שמע בונאנו את הברכה הגיב: "זה מוצא חן בעיני". **הוא הבטיח שבתוך שבועיים יפעל לשחרורם של 24 הרבנים. ואכן בונאנו מימש את ההבטחה.**

כ-20 שנה לאחר האירוע הזה, בשנת ה'תשכ"ד (1964), נעצרה לימוזינה שחורה ונוצצת בחזית ישיבת 'ליקווד' בלייקווד, ניו-ג'רסי, ושני גברים לבושים בהידור רב יצאו ממנה אל עבר משרד הישיבה. כאשר נשאלו למבוקשם השיבו כי הם מחפשים את הרב קוטלר. הרב קוטלר (הבן) התייצב בפניהם והציג את עצמו. "לא, זה לא אתה. אנחנו מחפשים אדם מבוגר" אמרו.

הרב שניאור קוטלר, הבן, הסביר להם כי מדובר באביו וכי הוא כבר אינו בין החיים מזה כמה שנים. שני האיטלקים סיפרו לבן כי הם הם האחים בונאנו ושאביהם מייחס את אריכות ימיו לברכתו של אביו הצדיק. "עכשיו שאבא שלנו פרש מעסקיו אנחנו מחליפים אותו ובאנו לקבל את אותה הברכה". "אני מצטער", אמר ר' שניאור, "אבא שלי יכול היה לעשות כדבר הזה אבל לא אני". מאוכזבים נפרדו ראשי ה'מאפיה' לשלום מהרב שניאור. **עבור הצלתם של 24 הרבנים מידי הנאצים, זכה ג'ו בונאנו לברכתו של מן הרב אהרן קוטלר זצ"ל ובזכותה חי עד גיל 97. הוא מת ב 2002 בבית חולים בטוסון, אריזונה.**

בהיותו בליטא התאפשר לו להימלט מידי הנאצים. הוא התלבט להיכן לנסוע, לארץ ישראל או לארה"ב. לא היתה בידו החלטה ברורה. הטיל אפוא הרב את גורל הגר"א והפסוק שעלה היה: **"ויאמר ה' אל אהרן לך לקראת משה המדברה".** מיד הוא הבין את הפירוש "ויאמר ה' אל אהרן" (רמז לשמו: **אהרן קוטלר**). "לך לקראת משה המדברה" (משה- ידידו **הרב משה פיינשטיין זצ"ל** לאחר שגורש מרוסיה היגר לארה"ב. שהיה כבמדבר - **שכן ארה"ב היתה אז מאד ירודה וממש כמדבר מבחינה רוחנית**). ואכן הרב אהרן קוטלר הגיע לארה"ב ותוך זמן קצר הקים את הישיבה בעיר ליקווד בניו ג'רסי, ישיבה שהיא כיום מהגדולות בעולם, והשפיע רבות על יהדות ארה"ב.

כל ימיו ולילותיו של רבינו היו מלאים תורה, תמיד חשש מפני איבוד זמן של דקה אחת בלא תורה ודביקות בה' יתברך. לכל מקום שהלך' החזיק בידיו את הספר 'משנה ברורה'. אפילו כשעסק בענייני פיקוח נפש, והיה שרוי אז במתיחות עצומה, ניצל גם שבריר של דקה.

סיפרו אודותיו שראו את רבינו פעם אחת יושב ובידו האחת מחזיק את אפרכסת הטלפון, בשיחה עם נדבן אודות הבניין החדש שמקימים לישיבה, ובידו השנית מחזיק עת ורושם ציוני מקומות במחברת של חידושי תורה.

○ יפר הגאון רבי שלמה ברוודא שליט"א: "פעם, אחרי יום הכיפורים, נסעתי באוטובוס עם הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל. הוא נסע עם אשתו הרבנית, מליקוד לעיר אחרת. בדרך ניסיתי לשאול אותו כמה שאלות שהתעוררו לי ביום כיפור, אבל רבי אהרן השיב לי שהוא חלש ותשוש מאד ואין בכוחו להשיב על שאלותיי."

ירדנו שלושתנו בתחנה הסופית. אך רבי אהרן ואשתו היו אמורים להוסיף ולקחת מונית כדי להגיע למחוז חפצם. כאשר נוכחתי בחולשתו הגדולה של רבי אהרן. החלטתי לעזור לו. סימנתי למונית לעצור, ונשאתי את מזוודתו של רבי אהרן עד לרכב והנחתי אותה בתוכו. נפרדתי מראש הישיבה ופניתי אל המקום שאליו הייתי אמור להגיע.

והנה לפתע שומע אני שקוראים לי מאחור בקול רעש גדול. הסתובבתי לראות מיהו הקורא לי ונדהמתי לראות כי הקורא אלי בקול גדול הוא לא אחר מאשר ראש הישיבה הגאון רבי אהרן קוטלר. הוא סימן בידו שאחזור אליו. הנחתי שהוא צריך עזרה נוספת ולכן מיהרתי להגיע אל הרב ושאלתי לרצונו.

כאשר הגעתי הוא כופף עצמו לפני ואמר לי בהתרגשות רבה: "איזה בעל חסד אתה! איזה בעל חסד! אי אפשר לתאר את גודל ההטבה שעשית עמדי!". ברגע הראשון לא הבנתי כלל לאיזה חסד גדול מתכוון רבי אהרן. חשבתי שאולי החליף אותי בטעות עם אדם אחר שהטיב עמו. לא העליתי על דעתי שעל עצירת מונית ונשיאת מזוודה לא גדולה, מתכוון הוא לומר שאני כזה בעל חסד. ואשר על מעשה פעוט שכזה מודה לי בכזו חמימות.

אך הגאון רבי אהרן קוטלר, אחרי שהודה לי פעם אחת מעומק ליבו, לא התקררה דעתו והוסיף להודות עוד פעם ועוד פעם בהתלהבות רבה תוך שהוא לוחץ בחמימות את ידי. הוא בירך אותי על אף תשישותו הרבה בברכות מאלפות, כאשר בכל אותה שעה הגויים ברחוב עומדים סביבנו ומביטים בתדהמה במחזה המוזר כיצד יהודי קשיש מודה לאברך צעיר על מעשה חסד פעוט שעשה עימו.

עוד מסופר על הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל כי הקפיד ללמוד כל מסכת עד תומה. כשהגיע למסכת נזיר, היו לו עיכובים ולא הצליח לסיימה. והנה באותה תקופה הוא זכה ליכנס אצל מרן ה'חפץ חיים'. בתוך שיחתם, לפתע אמר לו ה'חפץ חיים': "כשמתחילים מסכת, צריך לסיימה. למשל, כשמתחילים נזיר, צריך לסיימה מ"טעבל עד טעבל" (מכריכה לכריכה).

האדמו"ר הרב אברהם יהושע השיל טברסקי מסקווירא זצ"ל - נולד בשנת ה'תקפ"ו (1826), בכור בניו של אביו. נקרא על שם זקנו, האדמו"ר רבי אברהם יהושע השיל מאפטא. בימי ילדותו זכה להסתופף בצל זקניו הקדושים. כבר משחר נעוריו נודע בצדקותו ובהתמדתו המופלגת בתורה, ושמו יצא כלמדן גדול. שקידתו בתורה לא פסקה כל ימיו ונעשתה לשם דבר. מסופר שפעם, לאחר יום צום, התיישב לאחר תפילת ערבית לעיין בספר. למחרת, כשהגיעו לתפילה – ובסקווירא נהגו להתפלל בשעה מאוחרת – מצאוהו עדיין שקוע בלימודו, מבלי שהרגיש שהלילה חלף. אביו הפליג בשבח קדושתו וצדקותו, ואף סמכו עוד בחייו ואמר לו: "ידך כידי, ופיך כפי!".

התמדתו בתורה הייתה בגדר על-אנושי. עקב מצב בריאותו נאלץ רבינו לנסוע לעיר המרפא אודסה. כבר בדרך, עוד לפני הגעתו לעיר, עשה מופתים. עוד בחיי אביו יצא שמו כפועל ישועות ורבים פנו אליו. הירבה בטבילות, לעיתים מספר פעמים ביום. נודע באהבת ישראל ובמעשי צדקה וחסד, ודאג לפרנסת אביונים ונזקקים. נהג באדמו"רות עוד בחיי אביו. לאחר פטירת אביו בי"ז בניסן ה'תרמ"ה (1885), מילא את מקומו בהנהגת חסידי סקווירא לצד אחיו, האדמו"רים רבי ישראל ורבי דוד. הנהגתו לאחר פטירת אביו נמשכה כשנה וחצי בלבד. נפטר בג' בכסלו ה'תרמ"ז (1886). חי כ-61 שנים. ציונו בסקווירא שבאוקראינה, בסמוך לציון אביו. בנו רבי משה דן מילא את מקומו באדמו"רות.

סבו (מצד אביו): האדמו"ר רבי מרדכי (המגיד מצ'רנוביל). **סבו (מצד אמו):** האדמו"ר רבי דן יונגרה"ל מראדוויל. **אביו:** האדמו"ר רבי יצחק (מייסד חסידות סקווירא). **אמו:** מרת יוכבד. **נשותיו:** מרת חיה ציפורה (זיווג ראשון- בת הצדיק רבי שמואל אשכנזי, חתן דודו רבי יצחק מאיר מז'ניקוב), מרת פייגא יענטא (זיווג שני- בת הצדיק רבי יוסף זילברפרב, חתן רבי שלמה מסאווראן). **ילדיו (מזיווג ראשון):** האדמו"ר רבי יוסף מאיר ממחננובקה (חתן האדמו"ר רבי מנחם נחום השני מצ'רנוביל), האדמו"ר רבי משה דן מסקווירא (ממלא מקום אביו; חתן הצדיק רבי חיים יהודה מאיר חוורוב מברדיטשוב), האדמו"ר רבי יעקב מסקווירא-ליניץ (חתן רבי מרדכי מקוריסטשוב), מרת דבורה (נישאה לרבי מרדכי, בן דודה האדמו"ר רבי דוד מסקווירא), מרת מלכה (נישאה לרבי מרדכי יוסף, בן רבי דוד מזלטיפולי). **ילדיו (מזיווג שני):** האדמו"ר רבי דוד יהודה לייב (כיהן כאדמו"ר בקנטין; נישא לבת אחיו רבי יוסף מאיר), מרת שפרה (נישאה לאדמו"ר רבי דוד טברסקי מרחמסטריווקה). **מרבנותיו:** האדמו"רים רבי מרדכי (המגיד מצ'רנוביל), רבי דן יונגרה"ל מראדוויל.

ר' יהושע טברסקי זצ"ל בספרו 'בחצר הצדיק' מביא עובדה אחת ששמע מחסיד סקווירא: מוכסן אחד היה מחזיק בחכירה בטחנה בכפר וגם אכסניה בפרשת דרכים. פעם לב הפריץ נהפך והוא החליט לנשל אותו מחזקתו ולהוציאם מידו. המוכסן ששמע זאת הצטער מאוד ולכן הוא קם ונסע לרבינו וביקש שיושיע אותו בברכתו. הצדיק הצית גפרור והעלה באש את הקוויטל ואחר אמר: "כך יהיה ארמונו של הפריץ", ואכן הארמון נשרף. האסון ריכך את ליבו של הפריץ והוא השאיר את המוכסן על מקומו.

נכדו הרה"ק רבי יוחנן מראחמיסטריווקא זצ"ל סיפר על יהודי שלא זכה לפרי בטן. הרה"ק רבי יצחק מסקווירא זיע"א לא רצה להבטיח לו. כשראה כך אחר כך נכנס אל רבינו והוא הבטיח לו פרי בטן. לאחר שהלה חזר לאביו ר' יצחק וסיפר שבנו הבטיח לו פרי בטן, האבא שאל את בנו (רבינו): "מניין לקחת את היכולת להבטיח לו ישועה?". רבינו ענה לאביו הקדוש: "נכנס אלי זה עתה עגלון ובבכיות סיפר כי הסוס שלו מת והוא נותר ללא פרנסה. מיד לאחריו נכנס האיש שביקש ישועה בפרי בטן. ביקשתי ממנו שיתן מעות כסכום שעולה לקנות סוס והבטחתי לו ישועה. וכי מה אכפת לבוורא יתברך שלזה סוס ותהיה לו פרנסה ולזה יהיו בנים... ואכן כך היה.

נכדו הרה"ק רבי אברהם יהושע השיל ממכנובקה זצ"ל סיפר: יהודי פקד את ביתו של אביו של רבינו, ר' יצחק וביקש הבטחה להיוושע בזרע של קיימא. כשיצא, חשך אורו שבעתיים, אם עד אז עוד היתה לו תקווה שר' יצחק יבטיח לו והוא ייוושע בהבטחתו, הרי שגם זו נגוזתו. ר' יצחק בירך אותו אבל סירב להבטיח לו ישועה. היהודי הבין שאם לא הבטיח לו, הרי שקשה לפעול עבורו ישועה. בחוץ פגש בבנו, רבינו. לשאלתו מדוע נפלו פניו, סיפר היהודי דברים כהווייתם. אביו ר' יצחק לא רצה להבטיח לו ישועה. רבינו אמר לו: "הגיע אלי זה עתה יהודי ושפך לפני את ליבו שבנו הגיע לעול מצוות ואין בידו פרוטה לפרוטה עבור תפילין. עצתי היא שתביא לי מעות עבור תפילין ואני מבטיח לך שתיוושע בבן זכר". הלה מיהר לתת את הסכום כפי שהתבקש. קיבל את ההבטחה ואכן נושע ונולד לו בן זכר.

נכדו הרה"ק רבי אברהם יהושע השיל ממכנובקה זצ"ל סיפר: יהודי עמד לפני נסיעה לוינה כדי לדרוש ברופאים גדולים. טרם יציאתו לעיר הגדולה הגיע אל הרה"ק רבי יצחק מסקווירא כדי לבקש את ברכתו. לאחר מכן הלך להיפרד מרבינו זיע"א. כשהצדיק שמע על מטרת נסיעתו, שאל: "בכמה אתה משער את עלות הנסיעה והטיפולים?". הלה נקב בסכום. רבינו שהיה זקוק אז למעות לצורך הכנסת כלה אמר לו: "תן לי את כל הסכום הזה ותתרפא!". לשאלת אביו הקדוש מדוע נטל את הכסף, השיב: "וכי למה עליו להוציא את הכסף עבור רופאים? שיתן לי את כל הסכום עבור הכנסת כלה עניה ויתרפא!", ואכן כך היה.

עוד בחיי אביו, שנים מספר לפני הסתלקותו רבינו נכנס לאביו הרה"ק רבי יצחק מסקווירא זיע"א וביקש ממנו להורות שלא לומר תחנון ביום ג' כסליו, לפי שמצא כתוב שביום זה הסתיימה גזירת שריפת הש"ס. הרב פינחס שפירא מקוריץ אמר זאת רק לדורו. מכל מקום רבינו ביקש שיקיימו תמיד בקשה זאת. כששמע אביו הקדוש על כך הוא הסכים והתבטא: "אברהם יהושע השיל שלי עשה יום טוב לעצמו". למרבה הפלא רבינו נפטר ביום זה. רק אז הבינו למה היתה הכוונה. (הסיפורים מעובדים מתוך לעבדך באמת ואורח צדיקים)

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של הצדיקים או של הקברים
או אם לא שמנו את תמונת הצדיק או הקבר
ויש לו תמונה שהוא צילם או שקיבל ממישהו ששהוא צילם ונתן לו את זכויות יוצרים
להשתמש בה ולא הוריד אותה מאתר באינטרנט, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

**למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה **PnineZadikim@gmail.com****

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
רפואת יהודה אריה בן רחל ברכה- רפואת הנפש ורפואת הגוף
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העניינים, נחת יהודי מכל יוצאי חלציו וכן בחינוך הילדים